

Arrest

nr. 82 142 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 21 augustus 2009 wordt aan verzoekster een E-kaart afgeleverd.

1.3. Op 21 februari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42bis & 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54/57

gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.R. {...}

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 9/6/09, en verkreeg de E-kaart op 21/8/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1, van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 6/7/09 tot 6/8/09. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Tot op heden laat betrokkene het na haar verplichte sociale bijdrage als zelfstandige te betalen voor haar weliswaar zeer kortstondige aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen. Betrokkene voldoet dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art. 40, §4, 1° - wet 15.12.1980). Bijgevolg wordt haar verblijfsrecht beëindigd (art. 42bis – wet 15.12.1980).

Betrokkene zette haar zelfstandige activiteiten stop (dd. 6/8/09) nog voor zij haar verblijfsrecht bekam (dd. 21/8/09). Betrokkene misleidde dus de Belgische autoriteiten. Deze misleiding was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene kort na het bekomen van de Ekaart als werknemer aan de slag ging. Deze tewerkstelling startte op 20/10/09, maar stopte reeds op 24/11/09. Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer, intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en haar verblijfsrecht bekam op frauduleuze wijze, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 en artikel 42septies van de wet van 15.12.1980"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 6, lid 2 EVRM *juncto* artikel 108 van de Grondwet, *juncto* de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Schending artikel 42 septies Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 6 lid 2 EVRM juncto artikel 108 Belgische Grondwet. juncto de algemene zorgvuldigheidplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het eerste lid van de beslissing stelt: “..”

Verzoeker is van oordeel dat de administratie hier nogal veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat hij valse of vervalste documenten zou gebruikt hebben.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt wel veel doch bewijst niks. Het feit dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van valse of vervalste documenten blijkt niet uit de motivering van de beslissing.

Het enkel stellen dat er gebruik werd gemaakt van valse of vervalste documenten is natuurlijk onvoldoende.

De dienst vreemdelingenzaken stelt niet welke documenten de vervalst zou zijn geweest. Verzoeker kan met de beste wil uit de motivering niet achterhalen over welke documenten de dienst vreemdelingenzaken het heeft.

Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet maar kan stellen dat hij bewust valse documenten heeft gebruikt en het zodoende zou gaan om een frauduleuze aanvraag. Niettemin heeft verzoeker gewerkt als zelfstandige. Uit omstandigheden buiten haar wil om heeft zij deze activiteit dienen stop te zetten wegens niet rendabel.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de goede trouw wordt vermoed. Verzoeker wordt in de beslissing botweg beschuldigd van fraude.

Bovendien is het plegen van fraude een strafrechtelijke aangelegenheid. Verzoeker wenst te verwijzen naar artikel 6 par. 2 van het EVRM. Dit artikel stelt: “...”

De administratie beschuldigd verzoeker ervan fraude te hebben gepleegd. Verzoeker is van oordeel dat de dienst Vreemdelingenzaken hiermee aan machtsoverschrijding doet.

Artikel 6 lid 2 van het EVRM die, zonder discussie, directe werking heeft in de Belgische rechtsorde stelt aldus dat verzoeker nog steeds onschuldig is tot op het ogenblik dat zijn schuld door een rechter wordt bewezen.

De dienst vreemdelingenzaken stelt aldus in zijn beslissing dat verzoeker fraude heeft gepleegd. Verzoeker is van oordeel dat de dienst vreemdelingenzaken hier buiten zijn bevoegdheid gaat. In de motivatie staat aldus duidelijk vermeld dat verzoeker een wanbedrijf gepleegd heeft. De dienst Vreemdelingenzaken is aldus van oordeel dat verzoeker schuldig is aan het plegen van een wanbedrijf. De dienst vreemdelingenzaken is niet de instantie die over de schuld of de onschuld van verzoeker dient te oordelen.

Uit de motieven van de beslissing komt duidelijk tot uiting dat de dienst vreemdelingenzaken wel degelijk verzoeker schuldig acht.

Dit behoort niet tot haar bevoegdheid. De bevoegdheid om verzoeker schuldig te achten kan slechts gebeuren door 1 instantie zijnde de correctionele rechter in strafzaken.

België kent van bij zijn oprichting het stelsel van ‘scheiding der machten’. Dit komt tot uiting in de Belgische grondwet alwaar de scheiding der machten tot uiting komt tezamen met een ‘check and balance’ systeem.

De dienst vreemdelingenzaken behoort tot de administratie, zijnde de uitvoerende macht, die de wetten van de volksvertegenwoordigers dient uit te voeren. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar artikel 108 van de Belgische grondwet. Dit artikel stelt: ..

Derhalve mag conform artikel 108 Belgische Grondwet de dienst vreemdelingenzaken geen uitspraak doen over het schuldig zijn van verzoeker voor een wanbedrijf. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat zij dit wel gedaan hebben.

Derhalve heeft de administratie aldus gehandeld in strijd met:

- Artikel 6 EVRM: Cliënt is nog steeds onschuldig zolang de rechter hierover geen uitspraak heeft gedaan

- Artikel 108 Belgische Grondwet: De dienst vreemdelingenzaken dient wetten uit te voeren en derhalve geen recht te spreken. De administratie dient zich aldus te onthouden om zich uit te spreken over het schuldig karakter van verzoeker.

Gezien uit de motieven van de beslissing tot uiting komt dat de administratie ervan uitgaat dat verzoeker schuldig is aan een wanbedrijf lapt de dienst vreemdelingenzaken artikel 6 EVRM en artikel 108 Belgische Grondwet aan zijn laars. De dienst vreemdelingenzaken speelt aldus rechter en uitvoerder terzelfder tijd. De dienst vreemdelingenzaken doet derhalve aan machtsoverschrijding.

De motieven dat stelt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten en zodoende fraude heeft gepleegd kan aldus niet worden weerhouden. De administratie heeft zich niet uit te spreken over het feit of verzoeker al dan niet een strafbaar feit. in casu fraude. heeft gepleegd. Derhalve gebruikt de administratie motieven in feite die zijn niet mag gebruiken. De beslissing is dan ook gestoeld om verkeerder feitelijke informatie.

Bovendien wordt de goede trouw nog steeds vermoed conform artikel 1133 BW. Ook met dit algemeen rechtsbeginsel wordt helemaal geen rekening gehouden.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben er voor gezorgd dat de motivering een substantiele vormvereiste is. De beslissing is derhalve niet correct in rechte gemotiveerd, het staat helemaal niet vast of verzoeker fraude heeft gepleegd.

Het ontbreken van een substantiële vormvereiste leidt onvermijdelijk tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Derhalve kan de motivering op grond van artikel 42 septies niet weerhouden worden en dient te beslissing door de RVV te worden vernietigd."

2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Een eerste motief is gegrond op artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat verzoekster, door haar zelfstandige activiteiten stop te zetten nog voor zij haar verblijfsrecht bekwam, de Belgische autoriteiten heeft misleid. Een tweede motief is gegrond op artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Aangezien de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoekster derhalve in de mogelijkheid gesteld werd haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een miskenning van een substantiële vormvereiste worden vastgesteld.

2.3. Verder moet worden gesteld dat de overige grieven van verzoekster in het eerste middel louter gericht zijn tegen het eerste motief in de bestreden beslissing, met name het motief dat is gegrond op artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Er moet evenwel worden geduïd dat de eventuele gegrondheid van deze grieven niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, daar het tweede motief in de bestreden beslissing, dat gebaseerd is op artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, op zich volstaat om deze beslissing te onderbouwen. Een verder onderzoek van dit middel – dat gericht is tegen een overtollig motief – is bijgevolg niet noodzakelijk (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Het eerste middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis §1 *juncto* schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht: "*onredelijke en arbitraire beslissing*"

Verzoekster betoogt als volgt:

“schending artikel 42 bis par.1 juncto schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidplicht: onredelijke en arbitraire beslissing.

Verzoeker stelt vast dat de administratie tevens een tweede element heeft om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Namelijk op grond van artikel 42 bis par. 1 Vw.

Artikel 42 bis par. 1 luidt als volgt “..”

Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par 4 Vw

De beslissing is gemotiveerd: “...”.

De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en bovendien verwijst ze hier ook niet naar.

Het verblijfsrecht kan op basis van artikel 42 bis Vw slecht een einde stellen aan het verblijfsrecht indien er voldaan wordt aan de cumulatieve voorwaarden:

- Niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4

EN

- Een onredelijke belasting vormen.

De verwerende partij heeft over dit tweede element helemaal niks over staan in de motivering.

Verwerende partij stelt enkel en alleen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 doch niet over het feit hij een ‘onredelijke’ belasting zou vormen.

Verwerende partij toon derhalve in haar motivering niet aan ‘waarom verzoeker een onredelijke belasting zou vormen.

Artikel 42 bis par. 1 stelt expliciet onredelijk . De administratie kan dan ook maar een einde maken aan het verblijfsrecht indien deze aantoon dat verzoeker wel degelijk een onredelijke belasting vormt. Zolang de administratie is zijn beslissing niet stelt waarom’ zij van oordeel is dat verzoeker een onredelijke belasting vormt, is deze beslissing niet in feite gemotiveerd.

Het niet voldoende motivering conform artikel 2 en 3 is een miskenning van een substantiële vormvereiste. Beslissing gegriefd door een gebrek aan substantiële vormvereiste dienen te worden nietig verklaard conform artikel 39/2 par. 2 Vw.”

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in de eerste plaats worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. De Raad wijst er verder op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat diende te worden gemotiveerd waarom zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, nu een dergelijke vaststelling in casu niet vereist was om in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een miskenning van een substantiële vormvereiste blijkt niet.

2.5.1. Het staat voorts niet ter discussie dat verzoekster tot een verblijf werd toegelaten als zelfstandige, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet aldus niet, zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt, dat er enkel een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie die als zelfstandige tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten indien deze én niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden én een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Voormelde bepaling stelt duidelijk dat het verblijfsrecht van deze burger van de Unie kan worden beëindigd op grond van de enkele vaststelling dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

Er dient te worden geduid dat de vaststelling dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk enkel kan leiden tot een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voor de burgers van de Unie die zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij aantoonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, of omdat zij voldeden aan de voorwaarden om beschouwd te worden als student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Het is evenwel in casu niet betwist dat verzoekster geen student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is en in de bestreden beslissing wordt verder op correcte wijze vastgesteld dat verzoekster, gelet op het feit dat zij een leefloon in derde categorie van het OCMW geniet als samenwonende met gezinslast, niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie die beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom verzoekster als een onredelijke belasting wordt beschouwd, met name omdat zij beroep moet doen op de Belgische overheid om te kunnen voorzien in haar bestaansmiddelen.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet meer kan worden beschouwd als zelfstandige of werknemer of werkzoekende en niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden, niet betwist. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze handelende bij de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet of dat er sprake is van een arbitraire beslissing.

Een schending van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster tevens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4 1° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 42bis § 1 van de vreemdelingenwet *juncto* schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Verzoekster meent dat er sprake is van een onredelijke beslissing.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Schending artikel 40 par 4 1 ° Vw juncto artikel 42 bis par. 1 juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht - onredelijke beslissing

De beslissing stelt duidelijk dat de samenwonende partner van verzoeker een leefloon 3^e categorie als samenwonende persoon met gezinslast ontvangt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de bijdragen die worden uitgekeerd door het OCMW in de verschillende categorieën.

De bedragen van de verschillende categorieën zijn de volgende:

Bedragen (mei 2011)

Categorie A: E 503,39 per maand wordt toegekend aan elke persoon die met één of meerdere personen samenwoont.

Categorie B: E 755,08 per maand wordt toegekend aan een alleenstaand persoon.

Categorie C: E 1006, 78 per maand wordt toegekend aan een persoon die samenwoont met een gezin ten zijnen laste. Dit recht wordt geopend zodra er ten minste een minderjarig kind aanwezig is. Het dekt meteen het recht van de eventuele echtgenote of levenspartner

Derhalve ontvangt het gezin een bedrag van 1.006,78 Euro per maand.

Indien verzoeker nu al dan niet bij haar partner samenwoont heeft geen enkele invloed op het gezinsinkomen. Verzoeker is zwanger en zal dus heel binnenkort een kind baren. Indien verzoeker geen inkomen meer ontvangt van het OCMW GENT dan zal wel haar partners een inkomen ontvangen tezamen met een minderjarig kind ten laste. Het gevolg is dat verzoeker en haar partner nog steeds een bedrag van 1.006.78 Euro ontvangen met of zonder haar partner in casu verzoeker.

Dus stellen in de beslissing dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel klopt niet met de werkelijkheid. De aanwezigheid van de partner (waarbij zij een wettelijke samenwoonst heeft (stuk 3), die ook echter gerechtigd is op steun van het OCMW gezien hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 en 4 van de leefloonwet zolang hij in het bezit is van E-kaart doen bij een leefloon categorie C niks terzake.

Gezien het beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker heeft verzoeker geen recht meer op een leefloon doch wel haar partner waarbij zij wettelijk mee samenwoont. Het gevolg van het beëindiging van het verblijfsrecht heeft dus geen enkel invloed op het sociale bijstandstelsel. Het OCMW GENT zal blijven een bedrag van 1.006,78 Euro uitkering aan de partner van verzoeker. liet is aldus duidelijk dat de motieven, zijnde het feit dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, niet correct is.

Het is duidelijk dat artikel artikels 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering dd. 29 juli 1991 die stellen dat iedere bestuurshandeling. in casu de bestreden beslissing, zowel in rechte als in feite dient gemotiveerd te worden en dat deze motieven afdoende dienen te zijn. impliceert tevens dat het gewicht van de motieven evenredig dient te zijn met de genomen beslissing.

Het is duidelijk dat. zoals hierboven gesteld dit niet het geval is. Het motief van verwerende partij bestaat erin te stellen dat hij een onredelijke belasting vormt voor het bijstandstelsel zolang zij beschikt Over een E-kaart doch hierboven werd aangetoond dat dit niet correct is. Het verblijfsstatuut van verzoeker heeft geen enkele invloed op het sociale bijstandstelsel.

Derhalve is de beslissing kennelijk onredelijk gezien verzoeker geen enkele belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De bestreden beslissing is aldus:

- In strijd met artikel 42 bis par. 1: verzoeker vormt geen onredelijke belasting van het bijstandstelsel

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden gezien het hoofdmotief om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen erin bestaat dat hij een onredelijke belasting vormt terwijl dit. zoals hoger werd aangetoond. niet zo is.

Het middel is derhalve gegrond.

De dienst vreemdelingenzaken dient met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en alle stukken die de gemachtigde als een normaal redelijk handelend mens had dienen op te merken.

De gemachtigde van de minister dient aldus ook rekening te houden met de implicatie van andere rechtstakken. De gemachtigde van de minister dient niet enkel en alleen oog te hebben voor hetgeen in de Vreemdelingenwet en in het vreemdelingenbesluit staat neergeschreven. De gemachtigde dient tevens na te gaan wat de gevolgen zijn van zijn beslissing.

In casu wordt het verblijfsrecht van verzoeker ontnomen wat impliceert dat zij geen recht op steun meer zou hebben op het OCMW. Doch verzoeker zal niet de persoon zijn die steun ontvangt van het OCMW, wel haar partner.

Zoals hierboven werd aangetoond zal het steunbedrag dat de partner zal ontvangen niet wijzigen nu het verblijfsrecht van verzoeker ontnomen werd.

Derhalve zal het sociale bijstandsstelsel het zelfde bedrag blijven uitkering aan de partner. Het is duidelijk dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van zijn beslissing, niet alle feiten en gevolgen heeft onderzocht.

Mocht de gemachtigde van de minister alle feiten hebben onderzocht - met name de impact van het sociale bijstandsstelsel bij een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, zou zij echter dienen vast te stellen. dat dit geen invloed heeft op het sociale bijstandsstelsel.

Derhalve heeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van zijn beslissing geen rekening gehouden met alle stukken (zijnde de implicatie van andere rechtstakken op het verblijfstatuut van verzoeker die een normaal redelijk handelend mens had dienen op te merken.

Indien de gemachtigde stelt dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel dient hij dit ook aan te tonen. Om dit te kunnen aantonen dient de gemachtigde, als specialist, toch wel een notie te hebben van de bedragen die in het sociale bijstandsstelsel worden uitgekeerd en hoe die worden berekend.

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat zijn concubine hetzelfde bedrag zal ontvangen, nu ook dat het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd.

Het is aldus duidelijk dat de bestreden beslissing gegriefd is door een onzorgvuldigheid gezien de gemachtigde niet alles in rekening heeft gebracht.

Het middel is derhalve gegrond."

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog waar zij stelt dat indien zijzelf geen inkomen meer ontvangt van het OCMW, haar partner dit inkomen zal ontvangen, geen afbreuk kan doen aan de correcte vaststelling van de verwerende partij dat verzoekster zelf, door het gegeven dat haar bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door het OCMW, een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het argument dat haar partner dit inkomen zou kunnen genieten, kan hier hoegenaamd geen afbreuk aan doen.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER